



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж.1 бр.320/13
19.07.2013. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Симониде Милорадовић, председника већа, Јасминке Вукановић и Светлане Бранковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље Р. Г. из Ч., чији је пуномоћник В. С., адвокат из Ч., против туженог АД „Л.“ у Ч., чији је пуномоћник Ј. М., адвокат из Ч., ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Чачку П1 бр. 391/11 од 12.09.2012. године, у седници већа одржаној 19.07.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље Р. Г. из Ч. и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Чачку П1 бр.391/11 од 12.09.2012. године.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење генералног директора туженог АД „Л.“ Ч. број 1029 од 23.04.2009. године и обавезе тужени да је врати на радно место- излагач на бодлегеру у АД „Л.“ Ч. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади парничне трошкове у износу од 47.000,00 динара.

Против пресуде донете у првом степену благовремено је изјавила жалбу тужиља побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом члана 360. став 1. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 372. ЗПП, Апелациони суд је утврдио:

Жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, па ни битна повреда из тачке 12. наведене законске норме на коју жалба тужиле неосновано указује тврђењем да је изрека пресуде неразумљива и да образложење не садржи јасне разлоге о одлучним чињеницама, будући да је побијана пресуда јасна, а образложење пресуде садржи довољне и јасне разлоге о свим чињеницама битним за одлуку о тужбеном захтеву.

Неосновано се жалбом истиче да је првостепена пресуда донета уз битну повреду поступка из члана 361. став 1. у вези члана 384. став 2. ЗПП, тврђењем да првостепени суд није поступио по налогу из решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-1192/11 од 14.05.2011. године, јер је супротно наводима жалбе, првостепени суд извео све парничне радње и расправио сва спорна питања на која му је указао другостепени суд у наведеном решењу.

Неосновано се жалбом истиче да је првостепена пресуда донета на основу чињеничног стања које није правилно и потпуно утврђено, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужилца је била запослена код туженог и обављала послове излагач на бодлегеру све до доношења оспореног решења туженог број 1029 од 23.4.2009. године, којим јој је на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, престао радни однос због престанка потребе за њеним радом код туженог услед економско-организационих промена. По наведеном решењу тужилци је радни однос престао 24.04.2009.године и утврђено право на отпремнину која се има исплатити до 24.04.2009.године. Одлуком Управног одбора туженог број 440/1 од 14.02.2009. године, прецизирани су критеријуми за утврђивање вишка запослених и именована је Комисија за утврђивање вишка запослених у чијем су саставу су били председници оба репрезентативна синдиката. При утврђивању вишка запослених, у свим организационим целинама критеријуми су примењивани на местима где је потребан мањи број извршилаца од запослених на тим местима. На основу извештаја Комисије, Управни одбор је утврдио предлог Програма вишка запослених који је достављен на мишљење репрезентативним синдикатима и Националној служби за запошљавање, Филијала у Ч. Синдикати и Национална служба за запошљавање доставили су туженом своја мишљења на предлог Програма за решавање вишка запослених. Тужени је потом 07.3.2009. године, донео Програм решавања вишка запослених по коме је код туженог постојала потреба за 161. извршиоцем, док је 38. извршиоца утврђено као вишак запослених. У Програму је поред осталог наведено, да је сходно организационим променама промењена систематизација послова и радних задатака 17.02.2009.године и да је спроведен поступак проглашавања запослених технолошким вишком од стране Комисије

применом критеријума који су утврђени Одлуком Управног одбора од 14.02.2009. године и који су у потпуности усклађени са критеријумима из Општег колективног уговора, с тим што је додат и критеријум добровољности као први критеријум. Основни критеријуми за утврђивања вишка запослених на основу Одлуке Управног одбора туженог од 14.02.2009. године, били су добровољност, резултати рада, имовно стање запосленог, број чланова породице који остварују зараду, дужина радног стажа, здравствено стање и број деце на школовању. Програм је такође, садржао и мере за запошљавање вишка запослених, и начин решавања вишка запослених, поред осталог и могућност запошљавања како у оквиру самог предузећа у другом погону тако и код других послодаваца. Саставни део Програма вишка запослених био је списак запослених који су утврђени као вишак на коме је било и име тужиље. Комисија за утврђивање вишка запослених је 20.02.2009. године, према утврђеним критеријумима, оценила поред осталих и рад тужиље и изјаснила се да најлошије резултате рада и најмањи учинак имају у радној јединици Н., Г. Р. и Р. Г., односно тужиља, због чега је и предложила да тужиља буде запослени за чијим је радом престала потреба. Тужени је, запослене А. М., В. Г., П. С. и П. А., који су због гашења радне јединице „Г.“, код туженог, проглашени технолошким вишком, применом једне од мера Програма решавања вишка запослених, преместио у други погон, на послове први помоћник на бодлегеру. Тужени је, након доношења оспореног решења, у радни однос на одређено време у трајању од 2 месеца за време коришћења годишњих одмора, за обављање послова други помоћни радник на шлауфу, примио две раднице, Д. Ј. и Н. С., које су по истом Програму као и тужиља, утврђене као технолошки вишак код туженог. Вештачењем од стране вештака дипломираног инжењера заштите на раду, утврђено је да су Д. Ј. и Н. С., радиле посао другог помоћника на бодлегеру, односно посао који је обављала тужиља до престанка радног односа.

Код оваквог чињеничног утврђења правилно је по оцени Апелационог суда првостепени суд поступио када је применом одредби материјалног права на које се у образложењу побијане пресуде позвао тужбени захтев тужиље одбио и одлучио као у изреци.

За овакву своју одлуку првостепени суд је дао довољно јасне и основане разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања као и правилност примене материјалног права жалба тужиље своди се на тврђења да је оспорено решење незаконито јер је његовим доношењем тужени повредио одредбу члана 182. Закона о раду из разлога што је након доношења истог у радни однос на послове које је обављала тужиља примио С. П., Г. В., М. А. и А. П., а потом, након два месеца и Ј. Д. и С. Н. Међутим, по оцени Апелационог суда овакви жалбени наводи нису основани. Ово из разлога што су у првостепеном поступку са сигурношћу утврђене чињенице да је тужени у поступку утврђивања вишка запослених, не само применом прописаних критеријума оцењивао рад свих запослених, па и тужиље, да је њен рад

оценио као рад са најлошијим резултатима и са најмањим учинком због чега је у односу на друге запослене и предложио као запослену за чијим је радом престала потреба, већ и да је у поступку реализације Програма решавања вишка запослених, применом једне од предвиђених мера, запослене А. М., В. Г., П. С. и П. А., преместио из радне јединице која је угашена у други погон, на послове први помоћник на бодлегеру, а не на послове које је обављала тужила. Такође, по доношењу оспореног решења, запошљавање на одређено време, за два месеца због повећаног обима посла за време годишњег одмора, на пословима које је обављала тужила, две раднице које су имале исти статус као и тужила, односно предност у запошљавању, јер су по истом Програму решавања вишка запослених код туженог оглашене технолошким вишком, Д. Ј. и Н. С., не утиче на законитост оспореног решења, јер тужени таквим поступањем није повредио одредбу члана 182. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 и 61/05). Наиме, из садржине наведене законске норме не произлази да се забрана послодавцу да на истим пословима запосли друго лице не односи на лица која су у истом статусу као и тужила, односно која такође имају предност у запошљавању. Како је у првостепеном поступку са сигурношћу утврђено је да је тужени резултате рада тужиле оценио као незадовољавајуће, да је донео Програм решавања вишка запослених са предвиђеним критеријумима који су у тужилином случају поштовани, да јој је исплатио отпремнину и да је у свему поступио у складу са одредбама чланова 153.-158. Закона о раду, и да није повредио ни одредбу члана 182. истог Закона, то је побијано решење о отказу уговора о раду тужиле донето на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду законито, па је неоснован тужбени захтев тужиле за поништај овог решења као и за враћање на рад код туженог у смислу члана 191. истог закона.

Како ниједан жалбени навод није довео у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у погледу утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног права, Апелациони суд је на основу чл. 375 ЗПП одлучио као у изреци, с тим што је потврдио и одлуку о парничним трошковима садржану у ставу другом изреке првостепене пресуде, јер је иста заснована на правилној примени одредбе члана 149. и 150. ЗПП и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

**Председник већа-судија
Симонида Милорадовић**